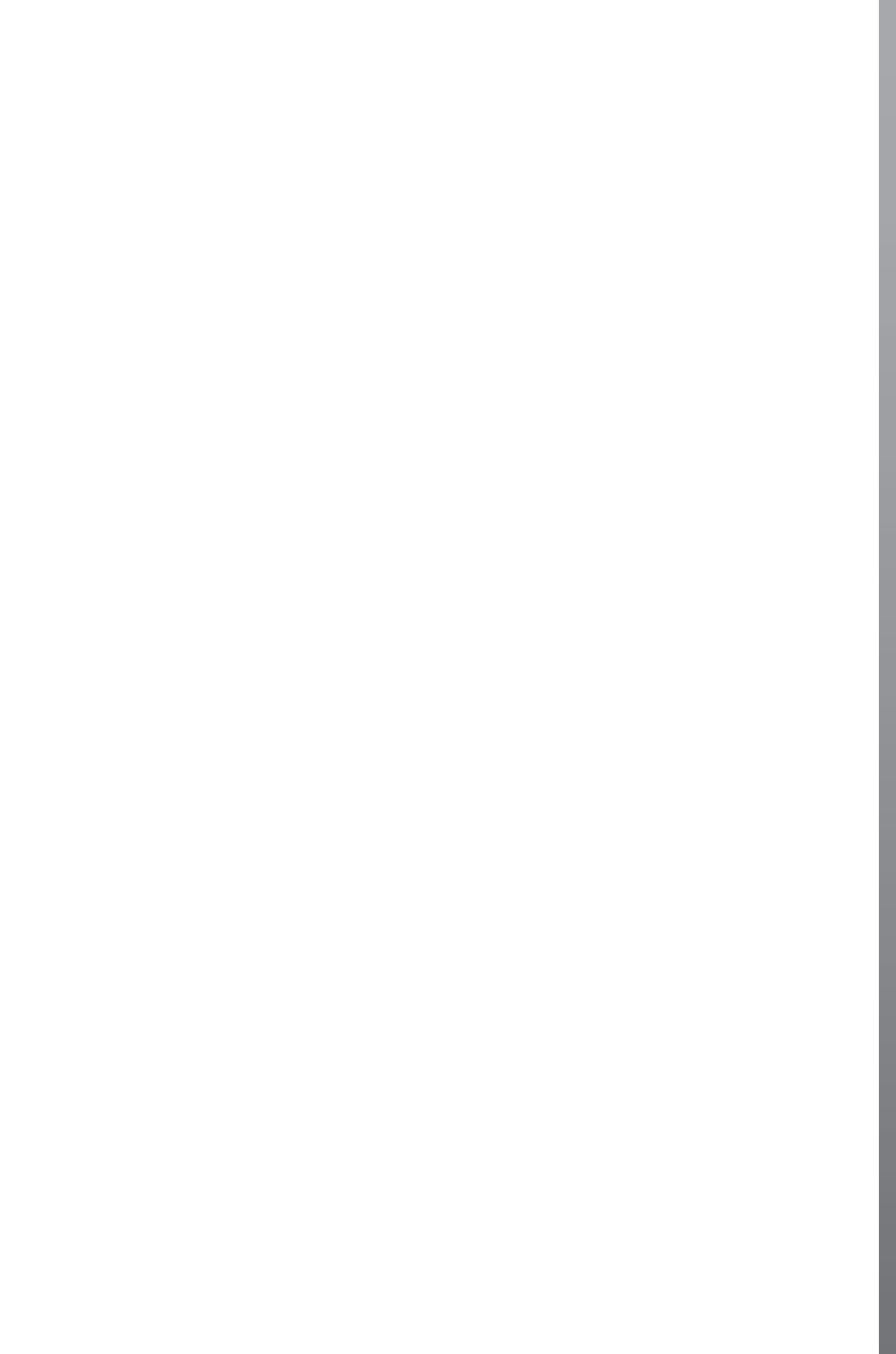

Perspectief op het onverwachte

SILVIO CATTARINA

Met een
verdiepende
reflectie door
Nederlandse
professionals

PERSPECTIEF

op het

onverwachte

Ĵ/groen

VERLOREN JONGEREN WEER TERUGVINDEN

Perspectief op het onverwachte
Verloren jongeren weer terugvinden
Silvio Cattarina

Vertaling: dr. H. Klink
Met medewerking van: H. Hofman-Boers, E. van Leeuwen-Klink,
E.J. Ouweneel, M. Ruitenbergh, H. Schaap-Jonker en W.H. Schonewille

De bijbelteksten in deze uitgave zijn, tenzij anders vermeld, ontleend
aan de NBV21 © Nederlands-Vlaams Bijbelgenootschap 2021.

ISBN 9789088974755
NUR 711

Ontwerp omslag: Corné van der Horst
Opmaak binnenwerk: Gewoon Geertje

© 2026 Groen – Jongbloed Media
Onderdeel van Jongbloed Uitgeverij BV
Celsiusweg 41, 8912 AM Leeuwarden
helpdesk@jongbloedmedia.nl
+31 (0)88 326 33 40

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van dit boek mag worden
gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie. *All rights reserved,
including those for text and datamining, AI training and similar technologies.*

www.jongbloedmedia.nl

Woord vooraf

Een aantal jaren geleden kocht ik in Rome het boekje *L'Imprevisto*. Kort daarvoor had ik tijdens een conferentie in Rimini gezien dat het gretig aftrek vond. Nieuwsgierig geworden kocht ik het nu zelf. Tijdens de vakantiedagen erna las ik het en kwam ik er diep van onder de indruk. In het boekje vertelt de auteur Silvio Cattarina over de gemeenschap waaraan hij leidinggeeft: een instituut waarin jongeren die in grote problemen zijn gekomen, worden opgevangen en begeleid.

Het woord vooraf was geschreven door Mariella Carlotti, die ik goed kende. Ze bleek bevriend te zijn met de auteur. Dat motiveerde me om contact met hem te zoeken en te vragen of ik een bezoek aan de gemeenschap mocht brengen. Het was het begin van een inmiddels jarenlange vriendschap.

De gemeenschap

L'Imprevisto is een instituut in Pesaro, dat ten zuiden van Rimini aan de Adriatische kust ligt. Het omvat twee huizen, *L'Imprevisto* en *Tingolo*¹; het ene huis voor jongens en jonge mannen, het andere voor meisjes en jonge vrouwen. In beide huizen worden jongeren opgevangen die, zoals ook de titel

1 *L'Imprevisto* betekent 'het onverwachte' en *Tingolo* komt van het programma 'Tingolo per tutti', een uitdrukking die is ontleend aan de Pesaro-variant van verstoppertje, die wordt geroepen door het laatste kind dat al zijn klasgenoten heeft bevrijd.

van het Italiaanse boek zegt, 'verloren' of 'verdwaald' zijn. Die typering doet helemaal recht aan hun situatie. Velen van hen zijn op straat terechtgekomen, maakten dramatische dingen mee, raakten aan de drugs, kwamen op het criminele pad, werden depressief of leden aan anorexia of boulimia. De achtergrond van de jongeren is heel verschillend. Er zijn er bij die een (meer dan) problematische jeugd hadden, anderen groeiden op in 'gewone' gezinnen.

De jonge mensen komen in het instituut op aanraden van de SerT, de Italiaanse verslavingszorg, op aandringen van de politie of op advies van ouders, broers of zussen. Met elke jongere vindt een intakegesprek plaats, waarin hun duidelijk wordt gemaakt welke regels er gelden. Het wordt hun niet toegestaan een mobiel bij zich te dragen, piercings te hebben, dagelijks in contact met thuis te staan, enz. 'We zijn hier streng, hè', zei Cattarina ooit tegen me. Tegelijk valt de jongere in het eerste contact al iets anders op, een geheim. Wat is dat? De blik van de medewerkers? Hun manier van doen? Als een verrassing komt er iets nieuws naar hen toe: we zijn geliefd.

Silvio Cattarina

Silvio Cattarina studeerde psychologie. Tijdens zijn studie ging hij om met vrienden die drugs begonnen te gebruiken en in de misère kwamen. Dat liet hem voor het eerst het 'lelijke' van drugsgebruik zien.

Cattarina kwam uit een christelijk gezin dat in Trente woonde. Zijn vader was een eenvoudig maar wijs man. Hij wist tactvol om te gaan met mensen die verdriet hadden. De moeder van Cattarina kenmerkte zich door iets wat voor de kinderen vanzelfsprekend was, maar waarvan ze bij het ouder worden het bijzondere inzagen: ze zong werkelijk altijd, ook in tijden van – soms ook persoonlijke – zorgen.

In Cattarina's studietijd kwam hij in aanraking met Don Giussani, een priester die er in de turbulente jaren zestig en zeventig in slaagde talloze jongeren in Italië en daarbuiten tot het christelijke geloof te brengen of hen daarvoor te behouden. Zijn boodschap, waarin de ontmoeting met Christus centraal stond, evenals de schoonheid van de schepping en het grootse van het leven, sprak duizenden jonge mensen aan.

Geïnspireerd door Giussani wilde Cattarina dezelfde boodschap doorgeven aan jongeren die in het leven verdwaald waren.

Jullie probleem is niet de drugs, de depressie, anorexia of wat ook maar. Jullie probleem is dat voor jullie besef de zin van het leven ontbreekt. Dat er geen perspectief is. We willen jullie laten ontdekken wat het leven is, de rijkdom en het grootse daarvan. Dit schemert door in de schepping, in jullie bestaan, zelfs in het verdriet en de ellende. Als je dat ontdekt klaart alles op. Dan komt er een einde aan de behoefte om jezelf op een onnatuurlijke manier op te krikken en groot te maken terwijl je de leegte om je heen ervaart en uit wanhoop daarover naar de drugs grijpt.

Ervaringen tijdens enkele bezoeken

Wat Cattarina met jongeren doet, heb ik meer dan eens mogen zien. De eerste keer dat ik in L'Imprevisto was, was ik getuige van een centraal onderdeel van het 'programma' van de gemeenschap. Twee keer per dag voert Cattarina een gesprek met alle jongeren samen: 's ochtends en 's avonds. Waarover spreken ze? Over alles wat deel uitmaakt van het leven. Als vanzelf komen de belangrijkste vragen aan bod: Wie ben je? Waar leef je voor? Waarom is er kwaad? Hoe reageer je daarop? Wat is hoop? Hoe kun je liefhebben?

Tijdens mijn bezoek vroeg hij: 'Vertellen jullie eens aan onze gasten wat je hier vindt?' Degene die een antwoord wilde geven, stond op en kreeg het woord. Meerderen dienden zich aan. (Cattarina leert hun spreken, hun gevoelens verwoorden, hun gedachten delen.) Terwijl de anderen aan het woord waren, viel me een jongeman op. Hij zal 20 jaar geweest zijn. Het was een lange, knappe Italiaanse jongen, met zwart haar en blauwzwarte ogen, waarin een schittering lag. Zijn ogen lichtten des te meer op als een van de jongeren bij wie hij hoorde, iets positiefs vertelde: wat hij geleerd of ontdekt had, waarom het beter ging etc. De vreugde om de ander was voelbaar.

Vier maanden later was ik opnieuw in de gemeenschap. Ik zag de jongen niet meer. Toen ik Cattarina naar hem vroeg, vertelde hij me dat de jongen zelfstandig in een huis op het terrein woonde. Hij zou het instituut binnenkort verlaten. Het ging goed met hem. We zochten hem op. Hij deed zelf open. Hij was aan het koken; met veel tegemoetkomendheid en uitleg liet hij me zien wat. Hij liet me zijn slaap- en studeervertrek zien. Er lagen boeken voor elektrotechniek op zijn bureau. Hij had plezier in het leren. Hij was een en al voorkomendheid, vriendelijkheid en levenslust. Toen we in de auto van Cattarina terugreden, vroeg ik hem of deze jongen werkelijk aan de drugs was geweest. Cattarina zei: *Ma sì!* 'Zeker!' Hij legde zijn armen op het stuur, zijn hoofd op zijn armen: 'Zo was hij twee jaar geleden. Volkomen uitgeblust.'

Het geheim

Wat is het geheim? 'Leer het buitengewone kennen, leer kijken naar waar ik naar kijk! Naar boven. Naar de rijkdom van het bestaan, naar God. Ik ben ervan overtuigd dat er een belofte over het bestaan ligt, over jullie bestaan. Er is iets, er is iemand die je roept, onophoudelijk roept. En jullie verlangen

daarnaar. In jullie hart leeft een schreeuw naar zin, naar uitzicht. Geef daar lucht aan. Het is te vinden!’

Deze hoop, die in heel het optreden van Cattarina en zijn medewerkers doorklinkt, heeft alles te maken met de ader van goedheid die door het leven en de werkelijkheid loopt. Deze ader loopt ook door de jongeren, want in hun ziel is een geheimenis. De ziel is afgestemd op God. Dit geheimenis is met het mens-zijn gegeven. Het maakt het grootse van het mens-zijn uit.

Catechisanten – vragen van alle jongeren

Tijdens mijn jarenlange predikantschap in Hoornaar had ik een tijdlang de gewoonte om in de late avond enkele pagina’s van het boek *L’Imprevisto* te vertalen.

In de tijd dat ik het boekje vertaalde en daarna, gebruikte ik het zo nu en dan voor mijn catechisatielessen. Ik projecteerde een stukje van Cattarina of een toespraak van een jongere op de muur en we spraken daarover. Wat me opviel, was dat de jongeren altijd weer direct geboeid werden. Ze waren een en al aandacht. Want de problemen waar de jongeren uit de community mee zaten, waren ook hun problemen. Hun vragen waren die van de catechisanten, alleen uitvergroot, wranger, pijnlijker. Hier kwamen de vragen van de catechisanten aan de orde.

De gesprekken die rond het boekje op gang kwamen, resulteerden in de vraag: ‘Dominee, kunnen we niet een keer naar dit instituut toe, om het zelf te zien?’ Het kwam er daadwerkelijk van. Het was voor alle twintig catechisanten een onvergetelijke ontmoeting.

De puber

Cattarina doet recht aan de problematiek van de puber. Veel boeken over ontwikkelingspsychologie doen dat niet. Ze gaan

daaraan voorbij of stippen deze alleen maar in het voorbijgaan aan. Auteurs hebben geen oog voor het eigene van de vragen die zich in de puberteit voordoen. Hooguit stellen ze dat een jongen of meisje in de puberteit zijn of haar identiteit zoekt – en dat in relatie tot zijn of haar ouders, de omgeving en de verwachting die er leeft etc. Waarbij wordt opgemerkt dat een jongere zelfstandig moet worden en zichzelf moet ontdekken.

Cattarina reikt veel dieper. Hij raakt de essentiële vraag die in hen leeft: de zingeingsvraag. Heeft het leven zin? Waarom ben ik hier? Dat zijn geen psychologische, maar filosofische vragen.

Ten tweede geeft Cattarina antwoorden op deze vragen. In een pluralistische maatschappij is men bang om een antwoord op de genoemde vragen te geven. De basisveronderstelling in de omgang met jongeren is dat er geen waarheid is, maar dat iedereen zijn eigen waarheid heeft of dat iedereen die voor zichzelf moet ontdekken. Met andere woorden: men is subjectivistisch. Men werpt het kind op zichzelf terug. Cattarina geeft de jongeren mee: er *is* een waarheid. En het is de moeite waard om die te ontdekken. De schepping spreekt. Het leven spreekt. Je ziel spreekt. God spreekt. Ook de ziel spreekt – want over het leven van elke jongere ligt een belofte, hoe beschadigd hij of zij ook is. Want het innerlijk is aangelegd op God, zoals Augustinus zei: 'Wij zijn door U en tot U geschapen en onrustig is ons hart tot het rust vindt in U, o God.'

Aan dit basisgegeven van het mens-zijn doet Cattarina recht. En zo geeft hij antwoorden op de vraag naar de zin van het leven, van het lijden, op de elementaire vragen van het menselijke hart.

De ziel geboren laten worden

Dit brengt me op het terrein van het kerkelijke leven. In de vooral protestantse kerken is de afgelopen eeuwen een tendens geslopen die maakt dat men de schepping, de natuur, niet weet te waarderen zoals ze gewaardeerd moet worden.

Aan de 'linkerkant' van het spectrum is dat te wijten aan het zogenaamde barthianisme. Voor Karl Barth heeft de schepping als zodanig geen eigenstandige betekenis, tenzij ze belicht wordt uit het middelpunt van de verlossing. Alles staat onder het gegeven van de vergeving. Dit klinkt mooi, maar het doet zwaar tekort aan de eigenstandige betekenis van de schepping en de ziel, waarin God spreekt.

Aan de 'rechterkant' van het spectrum – ofwel in de gereformeerde prediking – wordt vaak het zondige en onmachtige van de mens om tot God te komen zo sterke nadruk gegeven dat als het erop aankomt, in de mens niets dan kwaad is. Men gaat voorbij aan het feit dat in de ziel, zoals Calvijn zei, 'vonkjes' zijn, restanten van een band met God. Men gaat voorbij aan de spraak van het hart, zoals Augustinus het verwoordde. De pedagogische wijsheid die daarmee gemoeid is, is fraai verwoord door de opvoedkundige Alexandre Vinet: 'Gun het de ziel van een kind om eerst geboren te worden, voordat zij wedergeboren wordt.'

Welnu, dát doet Cattarina. Hij wekt de ziel, maakt die levend uit de verstening, en laat de ziel geboren worden.

Spreuken 2

Tot slot: de noties die ik hier onder woorden breng, zijn zonder enige twijfel terug te vinden in de Bijbel en wel in Spreuken 1 t/m 9, dat als een pedagogisch boekje beschouwd moet worden. In Spreuken 2 zegt een vader tegen zijn zoon (in de Griekse vertaling, de Septuaginta): 'Want als de wijsheid in je

verstand komt, zal de perceptie van de dingen aangenaam worden voor je ziel, dan zal een goede wil je beschermen en heilig inzicht je behoeden, om je te redden van een slechte weg en van een man die onbetrouwbare dingen spreekt.'

Dit laatste geeft precies aan wat de jongeren in L'Imprevisto ontmoeten en ervaren. Cattarina brengt hen in aanraking met de wijsheid die oplicht in de schepping, in hun bestaan. Daardoor verandert hun kijk op het leven. Ze krijgen oog voor het schone, dat wil zeggen: ze gaan de mooie dingen van het leven, van hun 'er-zijn' ontdekken. Er komt iets in wat ze eerst niet kenden: een tinteling van vreugde. De dingen krijgen kleur en glans. De jongeren krijgen uitzicht en beginnen te beseffen dat ze bevoorrecht zijn, dat ze ertoe doen en ertoe kunnen doen. Er is een weg te gaan, een weg voor henzelf. Daardoor wordt hun wil aangesproken. Ze willen die weg ook gaan. En: er ontstaat iets van heilig inzicht. Zó moet ik mijn leven leiden, in dankbaarheid en toewijding.

Arianna

Een fragment uit een terugblik van een jonge vrouw (Arianna) geeft hier woorden aan. Ze beschrijft hoe haar leven was:

In mijn leven heb ik niet anders gedaan dan naar het buitengewone gezocht. Altijd koesterde ik het verlangen naar iets nieuws, naar iets wat ánders was. Het trieste is dat ik dat nooit kon vinden bij mijn familie en bij de mensen die me na aan het hart lagen. Dit heb ik hen altijd laten voelen, niet omdat zij tekortschoten, maar omdat ik hun oneindige goedheid voor lief nam en met niets tevreden was.

Ik begon het referentiepunt van mijn eigen bestaan te worden, omdat ik me niet aan andere mensen toevertrouwde en niet meer in staat was om met mijn eigen verlangens,

mijn verdriet en mijn vreugde te communiceren. Ik dacht dat ik alleen maar kon leven en alleen maar gezien werd als ik verdovende middelen gebruikte, dat dit de enige manier was om aan mijn eigen 'ik' te ontsnappen. Zo heb ik ook invloed uitgeoefend op de vrienden met wie ik me omringde, die ik zelf uitkoos, omdat zij meer problemen hadden dan ik.

Vervolgens beschrijft ze wat ze in de gemeenschap vond:

Wat het verschil gemaakt heeft, is de blik waarmee de medewerkers naar mij keken, een blik die werkelijk buiten elk schema viel: onvoorwaardelijk, tegelijkertijd veeleisend. Het is een blik die nooit, zelfs niet op de moeilijkste momenten, het goede verloochende. Het is dezelfde blik die ook geworteld was in mijn verlangens, die ik maar niet in staat was waar te nemen en te begrijpen.

In deze twee jaar en zes maanden heb ik het buitengewone gevonden waarover ik in het begin sprak, ik heb het gevonden in wat wezenlijk is.

Ik, die elke grens wilde overschrijden en die dacht dat ik zo ánders was en zo almachtig dat ik het buitengewone zelf wel zou kunnen vinden, ontdekte daarentegen dat het genoeg was om in de gaten te krijgen dat God mij aankeek door de ervaringen en de gezichten van mensen die me lief zijn. Ik zeg dit niet omdat ik meen dat ik iets begrepen heb en er nu een punt achter kan zetten of omdat ik het juiste antwoord heb gevonden. Integendeel, ik zeg dit omdat dit alles mij ertoe gebracht heeft om veel vragen aan mezelf te stellen en omdat het me aanzet om de antwoorden te zoeken in wat mij toevalt en wat me in leven houdt.

Ik heb het nodig om met mensen om te gaan die tussen de regels door lezen en die niet stoppen bij mijn buitenkant of me naar de mond praten, zoals de gemeenschap v erder keek dan mijn verslaving en zodoende het echte probleem gevonden heeft: Arianna de behoeftige, die zo kwetsbaar is tegenover zichzelf, Arianna de kleine, de kleinste wat bekwaamheden betreft, maar de grootste – ik die altijd de grootste wilde zijn – wat betreft verlangen, een roep, een behoefte aan alles, Arianna de moedige. Wat ik het liefst wil, is met diezelfde blik kijken naar mijn moeder en mijn vader, naar mijn broer en naar alles wat ik verder liefheb.

Juist om jonge mensen – van wie velen vandaag de dag lijden aan het leven – te helpen en perspectief te geven, is dit geschrift vertaald en uitgegeven.

H. Klink, Leerdam

Inhoud

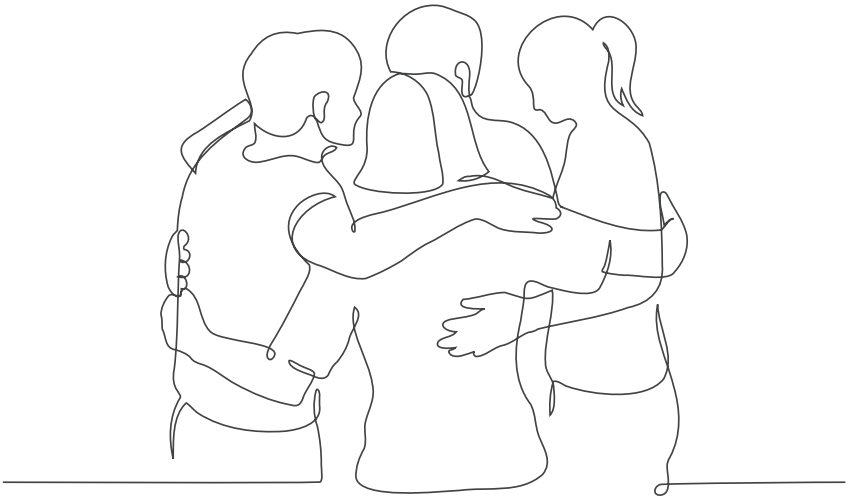
Deel 1 – Verloren jongeren weer terugvinden	19
Inleiding	21
1. Maximale eerbied voor de jongere	25
2. De dood in het hart	27
3. Zul je er altijd zijn?	30
4. Wanneer de idolen ophouden te bestaan	32
5. In zijn aanwezigheid	34
6. Een, niemand, honderdduizend ...	36
7. De roeping	38
8. Er is een schoonheid, altijd en voor allen	40
9. De goede dingen	42
10. Een vuur dat altijd ontstoken is	44
11. De jongeren toevertrouwen aan een grote verwachting	46
12. Ongewapend	48
13. In de tijd van de barmhartigheid	51
14. Vindt de dageraad je wakend?	53
15. Wat een kunstwerk is de mens	55
16. Vriendschap	58
17. 'La Mirada' ('De blik')	60
18. De automobilist uit Forlì	62
19. 'Morgen gaan we in de stad preken'	63

Deel 2	– De toespraken op het afscheidsfeest	65
2008	Roep het van de bergen! <i>De jongeren: Enrico, Camilla, Marco, Silvia</i>	67
2009	Voor de hele wereld <i>De jongeren: Emilio, Michele, Daniel, Maximiliano, Michele, Marigona</i>	76
2010	Mijnwerkers van het leven <i>De jongeren: Alessandra, Federica, Francesco, Mauro, Roberto</i>	91
2011	Bevoorrechten <i>De jongeren: Eleonora, Nelly, Susanna, Paola, Veronica, Delia</i>	105
2012	Juist voor mij <i>De jongeren: Omar, Stefano, Riccardo, Arianna, Carolina</i>	121
2013	In de zee bij Lampedusa <i>De jongeren: Alice, Caterina, Massimiliano, Michele</i>	134
2014	Het leven is een belofte <i>De jongeren: Matteo, Denni, Martina, Benedetta, Giulia, Pina</i>	144
2015	Vluchtelingen op zoek naar een omarming <i>De jongeren: Maria Elena, Ilaria, Paolo, Diletta, Ilary</i>	154
2016	Kinderen, vrienden, broeders en zusters <i>De jongeren: Riccardo, Daniele, Jacopo, Andrea</i>	163
2017	Het woord, de schaduw, het licht <i>De jongeren: Matteo, Didien, Alessandro, Dicio, Enrico, Mattia, Licja, Matteo</i>	175
	Lied van Vasco Rossi: Het zal jullie allemaal lukken!	196

Deel 3 – Reflectie door de Nederlandse professionals	199
1. Verandering door ontmoeting	201
<i>Harriëtte Hofman – Boers</i>	
2. Nabijheid als Pedagogische keuze	204
<i>Elisabeth van Leeuwen-Klink</i>	
3. De diepte serieus nemen	208
<i>Evert Jan Ouweneel</i>	
4. Beschikbaarheid en aanwezigheid	212
<i>Marian Ruitenber</i>	
5. Eerbied voor de jongere	216
<i>Hanneke Schaap-Jonker</i>	
6. Leven als getuigenis	219
<i>Wout Schonewille</i>	

DEEL 1

Verloren jongeren weer terugvinden

Inleiding

Vanaf het einde van de jaren zeventig heeft een mooie groep jongeren, dankzij de vriendschap met don Gianfranco Gaudiano en dankzij zijn onderwijs en getuigenis, meerdere plekken van opvang en zorg opgericht voor mensen die om uiteenlopende redenen hulp nodig hadden of gemarginaliseerd waren. Een van deze plekken is L'Imprevisto, dat met hulp van andere instanties jongens en meisjes opvangt die afwijkend gedrag vertonen of verslaafd zijn.²

In het mysterie van het lijden wordt de hele menselijke toestand blootgelegd, die zich kenmerkt door ambiguïteit en tegenstrijdigheden, door een pijnlijke last, door fouten en door het kwaad waaraan wij zo vaak onderworpen zijn. Toch is het belangrijkste punt niet het lijden, maar de luide roep, de schreeuw. We moeten leren om het luid uit te roepen, verstikt en bewogen, juist vanwege het lijden.

Een kreet die spreekt van honger en dorst; een kreet die niet meteen bevredigd wordt. Geen enkele slechte en negatieve, dramatische en beschamende situatie zal ooit ons hart kunnen stilzetten; nooit zal het verlangen naar leven, naar

² Zij worden opgevangen door een team onder leiding van Silvio Cattarina. In dit boek noemen de jongeren, wanneer zij terugblikken op hun verblijf in L'Imprevisto, enkele begeleiders bij naam: Grazia, Giancarlo en Dicio.

vreugde, naar overwinning dat diep in ons binnenste aanwezig is, vernietigd kunnen worden. We worden niet door het verleden gedefinieerd, ons bestaan en onze handelingen worden niet door het kwaad bepaald. Het hart en de liefde waarmee we de gebeurtenissen van het leven tegemoet treden, geven alles waarde. De dagen van pijn gaan niet verloren.

De jongeren zoeken ons, bevragen ons: laten we hen niet in de steek en aan hun lot overlaten. Wanneer ze ons zoeken – en ze zoeken ons altijd – laten we zorgen dat ze ons vinden. Niet per se door fysiek aanwezig te zijn, maar als een voorbeeld, als een teken, als levend woord, als ferme, zekere, onverwoestbare en hoopvolle zekerheid.

Educatie is getuigenis; alles wat we zeggen, moet de jongere in ons kunnen zien. We weten hoe we kunnen en moeten handelen – dat nu moet zichtbaar worden.

Wat de wereld staande houdt, dus ook jou en mij, is barmhartigheid en vergeving. Niet onze verdiensten of capaciteiten. God vergeeft ons iedere seconde, overvloedig. Als ons leven zou afhangen van wat we doen en wie we zijn, zouden we direct tot as vergaan en tenietgedaan worden. Integendeel, het leven is voortdurende genade.

Om dit uit te leggen zal ik een gebeurtenis uit het leven van mijn vader vertellen. Direct achter ons huis in de bergen in Trentino, slechts enkele meters verderop, is een waterbron, waaruit het water gutst. Vaak gingen we daarheen om naar de bron te kijken om erover te praten. Toen mijn zus en ik kinderen waren, zeiden we vaak tegen onze vader: 'Kijk papa, hoe mooi de bron is en het water! Koel, ijskoud, sprankelend, zilverachtig, het lijkt zelfs te zingen ...' Mijn vader wees dan op iets anders: 'Het water stroomt altijd, het was er altijd, het is nooit een dag gestopt, in zomer en winter, altijd is het er geweest, het stroomde altijd maar door.' Toen dacht ik dat

mijn vader een oppervlakkige en ook onbelangrijke opmerking maakte. Maar hij had gelijk: waar het werkelijk om draait, is dat de bron er is en nooit uitgeput raakt. Het werkelijke punt is dat de bron er is en nooit uitgeput raakt. Men kan strijden, men kan altijd blijven zoeken in het leven als deze bron er is, deze zekere bron, die altijd opwelt.

Daarom verzetten we ons tegen het conformisme van een tijdperk dat enkel gebaseerd is op menselijke kracht, op wie sterker en rijker is; een samenleving die hypocriet is en die niet wil zoeken naar een echte, authentieke, krachtige zin van het leven. We protesteren tegen het voortdurende schandalige en melancholische spel van het verlagen van de verwachtingen naar jongeren toe, tegen een allesdoordringende en ingrijpende macht die met genadeloze behendigheid het verlangen naar een vol, echt, menselijk leven verdringt. Drugs zijn daar een voorbeeld van: deze verdoofde toestand, deze vernietiging van de ziel, van de waardigheid van jongeren... Wij komen op voor 'de mogelijkheid om naar huis terug te keren, naar jouw eigenlijke thuis ...'

Voor onze jongeren willen wij mensen zijn die passie hebben voor het leven; we willen getuigen zijn van een prachtig, goed en nuttig leven, dat vruchtbaar en inspirerend is. En wij wensen dat ook zij op hun beurt overal ter wereld getuigen mogen worden.

Van ellende naar barmhartigheid, van verloren levens van onze jongeren naar een hulpbetoon aan de mensheid en dat juist omwille van de menselijkheid, die veelal het meest tot uitdrukking komt in het eenvoudige, dagelijkse bestaan.

De eerste en grootste bijdrage aan een betere samenleving ligt niet in de politiek, in het veranderen van structuren of van de bureaucratie, maar in mijzelf. Mijn ziel die brandt voor de wereld, die ontvlamt voor het welzijn van de mensen. Wij zijn

geïnteresseerd in het bouwen van een groot werk, een prachtig kunstwerk: de mens zelf. De mens die veranderd wordt, die vernieuwd en herboren is, die opnieuw gevonden is. Verander je leven, verander de wereld.

Silvio Cattarina